

Sexy tilbakeblikk SISTER SLEDGE

De var 70-tallets kuleste søstergruppe med disko-hits som fortsatt funker. Kanskje nettopp derfor kommer familiegruppa med nytt album.

TEKST: Camilla Alfthan FOTO: Scanpix

Rytmen og sounden smyer seg inn i øret og ut i føttene. Så befinner du deg plutselig på dansegulvet – og du føler at det er akkurat her du hører hjemme. At det er her du skal være! DEN følelsen får du av de beste Sister Sledge-låtene fra 70- og 80-tallet. HENNE møter eldstesøster Debbie Sledge i forbindelse med en konsert hun holder i København, og kveldens høydepunkt er en jazzversjon av «We Are Family» – en hit som skjøt de fire søstrene som en katapult inn i rampelyset i 1979, midt i den store diskobølgen. Siden har de solgt millioner av plater og skrevet seg inn i musikkhistorien. Og snart kommer et nyskrevet album.

– Det var en snøball som begynte å rulle. Vi hadde det bare gøy og elsket å synge sammen. Det var ikke vi selv som skapte oss. Det var Gud som åpnet dørene, forteller Debbie Sledge, som i en alder av 61 er den eldste i søskenflokk.

De yngre søstrene heter Kathy, Kim og Joni, og er ikke med til København, der Debbie opptrer som solist. Ikledd en gulltopp som hun har lånt av tanten, som også er sanger, og med et gulltørkle viklet om det store håret, ligner hun en vaskeekte souldiva. Det var også noen av musikkens største hitmakere som for alvor åpnet dørene for Sister Sledge, nemlig Nile Rodgers og Bernard Edwards, som sto bak gruppen Chic. Førstnevnte er fortsatt aktiv med monsterhits for blant andre Daft Punk.

– De to var kreative genier, som visste akkurat hva de ville ha, og vi hadde aldri jobbet på den måten før. Vi ville gjerne øve og være godt forberedt i studio. Men ofte presenterte de sangen først når vi sto foran mikrofonen. De ville nemlig at det skulle være helt friskt og nytt, og at den kreative flowen skulle bli fanget på tape. Det var akkurat det de oppnådde, forteller Debbie, som sammen med søstrene plutselig ble en del av den glamorøse diskoverdenen.

«Halston, Gucci, Fiorucci», synger de i hiten «He's the Greatest Dancer». Og selv opptrådte søstrene med et nytt uttrykk hver gang de ga ut et nytt album. Fra egyptisk haremstil til svart lær med streetsmart attitude og pastellfarget strikk.

– Mote er ekstremt viktig for alle som opptrer. Vi elsket glitter og spandex og fant det i små butikker i Hollywood. Vi ble også kontaktet av unge designere som ønsket at vi skulle gå med deres ting.

Likevel var søstrene annerledes enn andre artister. Mens andre eksperimenterte med stoff og alkohol og festet til langt på natt, var Sister Sledge «et omreisende familieshow».

– Vi hadde alltid mor og bestemødre rundt oss, og det holdt oss samlet. Jeg var storesøsteren og holdt øye med de andre. Jeg er til og med blitt kalt kjedelig, ler hun.

Sang og musikk har alltid vært en viktig del av familien.

SISTER SLEDGE

Gruppa ble etablert i 1971, med Debbie, Joni, Kim og Kathy Sledge (sistnevnte forlot gruppa i 1989) En femte søster heter Carol og er lærer hjemme i Philadelphia.

Slo igjennom med platen «We Are Family» i 1979, som fremdeles er nr. 1 i USA under Thanksgiving.

Foreløpig har Sister Sledge solgt over 15 millioner plater og mottatt over 100 priser.

Moren, Florez, var sanger, mens faren, Edwin, var steppedanser på Broadway i New York.

Ny plate er på trappene, med tittelen «Women Are the Music of the World».

HENNE

Fra venstre: Debbie, Kathy, Kim og Joni Sledge tidlig i karrieren i begynnelsen av 70-årene.

”Vi hadde alltid mor og bestemor rundt oss, og det holdt oss samlet.

Debbie Sledge

Debbie, Joni og Kim Sledge. Kathy Sledge forlot gruppen i 1989.

Mormoren, Viola, var en talentfull operasanger og protesjé til den afroamerikanske læreren og aktivisten Mary McLeod Bethune. Da Debbie var syv og de yngre søstre bare tre, fire og fem år gamle, lærte hun dem å synge flerstemt. Senere fikk hun arrangert en opptreden i den lokale kirken hjemme i Philadelphia. Moren til søstrene, Florez, var også sangerinne. Da de begynte å turnere, var hun både manager og bussjåfør. Faren var en framgangsrik steppedanser, som startet karrieren på Broadway i musikalen «Kiss Me Kate». Nå er steppedans kommet på moten igjen.

– For noen år siden ga tanten min opp pensjonist-tilværelsen for å lansere steppedanserne «The Second Generation Silver Bells». De er andre generasjon av de opprinnelige «Silver Bells» fra Renaissance-klubben i Harlem. De har arvet en koreografi som er helt unik, og

som det er ingen som husker lenger. Nå finnes det en hel steppekultur i New York, forteller Debbie, som selv har innledet et samarbeid med danserne og til og med gitt et par steppesko til det ene barnebarnet sitt. Ikke mindre enn åtte barnebarn har hun foreløpig.

– Fire jenter og fire gutter – og jeg er selv mor til seks og elsker det. Men når du er tvunget til å forlate barna dine fordi du er på turné, er det hjerteskjærende. Nå er alle sammen selvstendige, og vi har et annet forhold. De reiser rundt for å se meg opptre. Så nå kan jeg bare nyte musikken og ha det gøy.

Sister Sledge er stadig aktuelle, som inkarnasjonen av en original stil i musikkhistorien. Ikke minst i en tid med talentkonkurranser og en vrimmel av forskjellige band, der blant andre Destiny's Child har vært inspirert av søstrene

Debbie Sledge var 70-tallets svar på Beyoncé. HENNE møtte Debbie i København.

«All American Girls» kom ut i 1981 og tittelsporet rocket dansegulvene på tidlig 80-tallet.

«We Are Family»-plata fra 1979 gjorde storeslem med tittelsporet, og også «He's the Greatest Dancer» og «Lost in Music» herjet hitlistene i USA.

HVA MENER MUSIKKEKSPERTEN?

70-tallet er defintivt tilbake i musikk-bildet. Handler det om nostalgi, eller er det yngre generasjoner som hører musikken på en ny måte?

– Det er neppe nostalgi, det er ikke først og fremst klesmoten eller den dekadente livsstilen på 70-tallsdiskotekene som fenger. Blandingen av et mekanisk musikalsk skjema og «real people» er umulig å mislike. Virkelighetsflukt med et menneskelig ansikt. Det er også mye lettere å danse til enn mye annen musikk, og man kan pardanse om man ønsker så.

Hva var det i dine øyne som gjorde at Sister Sledge fikk en så stor suksess fra starten?

– Tidlige singler som «Mama Never Told Me» er sjarmerende og melodios popsoul, litt Jackson 5-aktig, men det er først når de kommer i kontakt med Nile Rodgers og Chic at deres fulle potensial kommer fram – da kommer også de enorme hitene. Dessuten passet rytmene bra til det kommende tiårets jogge- og workout-bølge.

Minner de om andre familiegrupper?

– Populærmusikkhistorien er full av familieband – også soulhistorien. Slektskapet gjør at stemmene låter bedre enn de fleste andre vokalgrupper, og siden familieverdier står høyt i afroamerikanske miljøer, var dette en flott måte å komme seg ut av relativ fattigdom og trosse samfunnets barrierer.

Hva er det beste gruppen har å by på?

– Min favoritt vil alltid være «Thinking of you» – det er totalt gåsehud hver gang! Ekstatisk vemod. Sjekk forresten også Paul Wellers sublime coverversjon av låten «Lost in Music». Den rolige grooveren «Reach Your Peak» er også snacks. Jeg vil også framheve den mer boogie-aktige «If you really want me» fra 1981.

Og nå kommer de med et nytt album.

– Det blir uansett spennende. De vil nok alltid bli møtt med ønsker fra publikum som helst vil høre låtene fra 1979. Håper de lager noe de vil lage selv, musikalsk, og ikke noe disco revival-aktig.

Audun Vinger er musikkannmelder i Dagens Næringsliv.

I 2013 var tre av søstrene klare for comeback.

„Vi elsket glitter og spandex og fant det i små butikker i Hollywood.“
Debbie Sledge

Gullboots og fantastiske kaftaner som strengt tatt er like aktuelle i dag! Tatt i Nederland i 1980.

Sledge. Etter noen rolige år – der Debbie i en periode jobbet som assistent for en prest i Arizona, og Joni hadde en menighet i Florida som kvinnelig prest – vendte gruppen tilbake til scenen i 2013 med en rekke konserter.

– Det er herlig å se at publikum fremdeles er like entusiastiske. Vi har vært utrolig heldige. Det kan være krevende å hele tiden bo i en koffert, men nå som vi er eldre, nyter vi hverandres selskap mer. Jeg savner barnebarna mine, men jeg vet at de er i gode hender. Og når en mor vet at barna og barnebarna hennes har det bra, gir det en ny frihet, smiler hun.

Denne våren har bandet lagt en siste hånd på sitt nye album, som er en hyllest til sterke kvinner. «Women Are the Music of the World» er tittelen.

– Helt til kvinner blir anerkjent, må vi fortsette å snakke om likestilling. Musikk er en fantastisk måte å spre budskapet på, sier Debbie, og nevner blant andre Billie Holiday som et musikalsk forbilde.

På den københavnske jazzscenen ligner den 61 år gamle

sangerinnen alt annet enn en bestemor, der hun sjarmerer både publikum og de unge musikerne hun opptre sammen med. Ifølge Debbie er den beste måten å holde seg ung på å gjøre noe kreativt som man elsker.

– Jeg har alltid elsket jazzsjangeren, men det er først nylig at jeg har begynt å opptre med et helt repertoar. Det finnes fantastisk mange vakre sanger og tekster der ute, og jazzen gir meg så mange nye muligheter. Dessuten er det en helt ny frihet i improviseringen, som er veldig lærerik, sier Debbie, som i fjor ga ut soloalbumet «Unsung».

I hjørnet av klubben står en nydelig mann med sølvfarget hår – Jeroen de Bruine, som er teater- og skuespillærer fra Nederland.

– Jeg møtte ham da han en gang kom opp på scenen og danset foran 8000 tilskuere mens vi sang «He's the Greatest Dancer». Han ga meg en liten blomst, som jeg tok vare på. Da jeg dagen etter mottok en stor bukett, visste jeg med en gang hvem som hadde sendt den. Det skjedde for 23 år siden, og nå har vi vært gift i 23 år, smiler Debbie Sledge.